

Yazmak Deyince

– M. Kuvancı · 07 Nisan 2009

Çocukluğumda yazdığım ufak tefek şiir ve kompozisyonları saymazsak, lise yıllarında başladım yazmaya. Tabii her Türk genci gibi ben de şiirle başladım edebiyat hayatına. Yine her Türk genci gibi aşk şiirleri yazarak...

Lisede kültür edebiyat kolu panosuna asılan şiirlerime edebiyat öğretmenimin yorumu hala kulaklarımdadır: "Oğlum, bırak bu çoluk çocuk aşkına şiirler yazmayı, adam gibi şiir yaz!". Bu çoluk çocuk aşkı lafına çok kızmıştım o zaman. Uzun süre bakmamıştım edebiyat öğretmenimin yüzüne.

Bir başka öğretmenim şiirimi gazeteye vermemi söylemişti. Bir akşamüzeri elimde bir şiirle çalmıştım yerel gazetenin kapısını utana sıkıla. Daktilo başında oturan gözlüklü ve kirli sakallı adam şöyle bir bakmıştı bana "Ne var?" ifadesiyle. Şiirimi uzatmıştım tüm mahcubiyetimle. Şöyle bir bakıp "İyi, tamam!" deyip koymuştu bir kenara. Ben de arkamı dönüp çıkmıştım şaheserime yapılan bu hakarete içerleyerek.

Ertesi gün okulda müdür yardımcısı çağırmış, gazetede yayınlanan şiirimi göstermiş, tebrik etmişti beni. İnanamamıştım gözlerime ve tabi o gazla haftada iki üç şiir götürür olmuştum gazeteye.

Üniversite sınavına girerken tercihlerimi gözden geçiren dersane matematik öğretmeni "Sende şairlik, edebiyatçılık var, gel sana bir edebiyat bölümü yazalım." diyene ve beni Türk dili ve edebiyatı öğretmeni yapacak okula gidene kadar hiç düşünmemiştim edebiyatla iç içe olmayı.

Üniversitede sıra üzerine yazdığım bir beyit dikkatini çekmişti arkadaşlarımdan. Şiirin devamı yok mu ısrarlarıyla bir kasideye dönüşmüştü ilerleyen zamanda bir beyit. Ardından gazel tarzında yazılan şiirler. Ta ki hocam Bekir Oğuzbaşaran bölümümüzdeki eli kalem tutan öğrencilerin bir yerel gazetede sayfa hazırlamasını isteyene kadar.

Benden de bir yazı istemişti hocam, tabi ben büyük şairim ya yazı ne ki? Hemen oturup yazdım, götürdüm hocama. Hocam kalemi eline aldı, yazıyı bir yandan okurken bir yandan da üzerini çiziyordu satırların. Bir sayfa yazıdan bir paragraf kalmıştı üzeri çizilmeyen. Sonra hoca tamamlamıştı yazının kalan kısmını ve "Al, temize çek, götür gazeteye ver." demişti.

Diğer haftalarda da aynı şeyi yaşadım. Ben yazıyorum, hoca çiziyor, ben yazıyorum, hoca çiziyor... Sonra bir şey fark ettim, hocanın çizdiği yerler gün geçtikçe azalıyor. Bir gün yazımı aldı, okudu "Tamam" dedi. "Bundan sonra bana getirmeden doğrudan gazeteye götürebilirsin yazılarını."

Ben farkına varmadan pişirmişti beni. Sonra tez çalıştım hocamla ve tezim kitap oldu.

Van'da "İki Nisan" gazetesinde yazıyorduk haftada bir gün. Ben yazıları topluyor, hocanın onayını alıp götürüyordum gazeteye. Ertesi gün de gazeteleri alıp üniversiteye getiriyordum. Gazetenin Yazı işleri müdürü merhum Ali Laleci bir gün gazeteleri aldığımda şöyle demişti: "Bu Mustafa Kuvancı kimdir? Onunla bir görüşmek istiyorum, söyle bana gelsin bir gün." Benim, deyince hemen sandalye çekip oturtmuştu yanına, bir çay söyleyip başlamıştı konuşmaya: "Üslubun güzel, yazıların güzel ama evladım, çok keskin kalemin. Bırak siyasi yazmayı, edebi yaz."

Edebi yazdım üniversite boyunca. Sonra öğretmenliğe başlayınca ara verdim bir süre yazmaya. Üniversiteye hazırlık derslerine girmeye başlayınca bir soru yazma merakı başladı, sonra da soru bankası. Yazdık, ama yayın piyasası kurtlar sofrası. Dolaşmadık yayınevi bırakmadım Ankara ve İstanbul'da Türkçe konu anlatımı ve soru bankası kitabım için. Herkes bedava ver basalım peşinde. Tabi küstük yazmaya, çizmeye bir müddet. Gel gör ki yazma tutkusu bir kere girdi mi insanın gönlüne, durdurmak mümkün değil.

90'lı yılların sonuyla 2000'in başlarındaki siyasi ortamda yeniden döndüm güncel siyasi yazılara yerel gazetelerde. Bulduğum şehirlerde siyasi görüşüme uygun her gazetede yazdım merhum Ali Laleci ağabeyimin tabiriyle keskin kalemimle. 2004'te arkadaşlarımın uyarısı geldi aynı tarzda ve "edebî" olmaya karar verdim artık.

Yaş da ilerleyince biraz, insanın edebi yazma ihtiyacı daha fazla oluyor tabi. Zaman zaman eski coşkular depreşiyor, kaçırıyoruz kantarın topuzunu, güncel taşlama tarzına kayıyorum ama o da olmasa tadı tuzu kalmayacak yazarlığın.

Hem ne demiş şair:

"Bırak beni haykırayım, susarsam sen mâtem et;
Unutma ki şâirleri haykırmayan bir millet,
Sevenleri toprak olmuş öksüz çocuk gibidir"